Cotizo DRAIA
Vineri, în dimensiuni diferite

…Olimp, dimineaţa, senin, atemporal...
Zeul cel mai mare ia micul dejun cu zeul cel mic, aflat în trecere. Stau pe o terasă frumoasă, înconjurată de tufe de ylang-ylang, se lasă în voia vântului mediteraneean, încărcat de miresme exotice, îşi salută colegul mai puţin fericit care trebuie să-i lumineze în fiecare zi din înalturile cerului şi se gândesc cum să înceapă sau să termine o conversaţie. De concluzia ei depinde o întreagă secvenţă istorică. Zeul cel mai mare se uită printr-un ochean virtual în camera unui obscur scriitor şi constată că acesta, complet afon în ale spiritualităţii, încearcă să scrie ceva despre mântuire; curios concept, reflectă zeul, plescăind şi generând involuntar un tsunami pe coasta de est a Japoniei medievale. Putea fi o soluţie pentru dilema incomprehensibilă a colegului său mai puţin dotat în ale atotputerniciei; provenea dintr-o ţară mică, populată de păstori austeri cu coduri morale apăsătoare. „Trebuie să fii întotdeauna atent la lumea pe care vrei s-o mântuieşti”, zise, simţindu-se ca oracolul din Delphi într-o zi proastă. Zeul provincial răsuflă uşurat, găsind probabil un sens adânc şi involuntar în ceea ce-i spusese. Probabil avea chef şi de un comentariu, dar apăru Hebe cu vasul său de ambrozie; o lăsară respectuoşi să-şi îndeplinească ritualul turnării lichidului preţios în cupele de cristal. Nu putu totuşi să se abţină de la a strecura o privire iscoditoare în decolteul zeiţei, prea preocupată să nu verse pe masă pentru a-şi mai putea ascunde eficient nurii; oaspetele de peste mare îşi reţinu un rictus de dezaprobare. Hebe îşi înălţă pentru ultima oară carafa şi se îndepărtă. Cu coada ochiului, zeul cel mare înregistră automat inscripţia de pe fundul vasului. „Made in U.S.A.” şi îşi dădu seama, pentru prima oară în acea dimineaţă, că nu era ceva în regulă...

Se trezise devreme, îşi luase cafeaua de dimineaţă la mica tavernă a lui Shmil care îi strecurase pe sub masă ultimul număr din „Vocea Mossadului”. Nu-l despăturise, era un ziar de circulaţie strict internă pe care urma să-l citească singur, sus pe munte. Remarcă în treacăt un grup vesel de palestinieni turnând carburant din rezervorul unei tanchete abandonate peste un soldat israelian cu picioarele rupte; unul din ei verifica în soare luciul unei brichete Zippo, pradă de război. Ceva mai încolo, un grup de colonişti evrei rupeau asudaţi câteva bâte de baseball pe spinarea unui activist OLP. Îşi aprinse un trabuc şi îi lăsă în urmă, urcând pe cea mai cunoscută cale de ascensiune din lume. În drumul lor, crucificaţii lăsaseră urme apăsate de sandale grosolane, picături de sânge şi dârele groase ale crucilor târâte prin praf; pe margini, chiştocuri de ţigări şi ambalaje mototolite de Snickers. Ajuns pe culme, îşi şterse fruntea transpirată cu un Kleenex, îşi potoli respiraţia gâfâită şi privi în jur. Fixaţi pe cruci, sub soarele intens, condamnaţii îşi trăiau ultimele clipe, horcăind. Pe lângă tufele pipernicite din jur, câţiva excursionişti îşi instalaseră grătarele şi fumul de mangal se înălţa deja, înţepător. Se aşeză pe o bancă şi îşi scoase ziarul. Încă nu avea chef să-l citească; îl lăsă alături de el, punând peste foi o piatră ca să nu le ia vântul. Spre nord, putea vedea panorama imensului stadion pe care Hitler îşi trecea în revistă diviziile de tineret; dinspre acea direcţie venea şi o vagă muzică de fanfară. Se strâmbă şi-şi schimbă perspectiva; spre poalele muntelui, preşedintele Mao îşi conducea coloanele de pionieri la văruit măslinii. Generalissimul Stalin, ceva mai încolo, domina din ruine, cocoţat în turela unui T-34, cu o papiroasă în colţul gurii, zâmbind binevoitor la un grup de mujici cu balalaice ce cântau „Katiusha” din toate puterile în timp ce echipajul repara şenilele tancului, deteriorate de trecerea prin zidurile bisericii. Cineva strigă cu o voce istovită „Doamne, de ce m-ai părăsit?” Pentru o clipă, un grup de excursionişti păru interesat şi întoarse capul spre grupul de

crucificaţi pe care însă păreau să nu-i observe; apoi cineva ceru încă un grătar şi chermeza îşi relua cursul.

Îl trezi bâzâitul unei albine. Aţipise probabil, ameţit de aerul tare al Golgotei. Ziarul era tot acolo, lângă el. Îl luă, citind titlurile de pe prima pagină. Atinse în joacă hiperlinkurile şi deschise fişierele mpeg ataşate. Somptuoase care de luptă egiptene mărşăluiau prin praf întrecându-se cu cavaleria cruciată zăngănind şi strălucind în soare; deasupra lor săgetau Mig-uri argintii, iar la orizont se distingeau primele Tiger-uri din brigada specială a lui Rommel. La porţile Oraşului sfânt se ansambla un mic Aergistal; atac sau pelerinaj, niciodata nu fusese prea clar...

Se însera şi stolurile de păsări se învolburau deasupra zidurilor fierbinţi ale Templului lui Solomon. În faţa porţilor, o firmă de impresariat montase o scenă imensă pentru ultimul concert Pink Floyd; cineva încerca laserele şi desena arabescuri voltaice pe cerul palid. Asfinţit în deşert, final de final. Viziunea divină devenind un clip ratat...

Îşi aprinse o ţigară folosind ultimul chibrit Ronson; nu-l stinse până nu dădu foc şi ziarului, lăsându-l apoi să se mistuie la picioarele sale. Se uită înspre grupul de crucificaţi. Urma moartea, îngroparea, învierea, toate pe VHS şi DVD, toate cu imagine de înaltă definiţie şi coloană sonoră la alegere... Plecă agale, coborând poteca.

Mântuirea nu mai era treaba lui.

Sfârşit